

Ti boš v dalji zvenel,
 jaz bom v daljo šumel
 in vem, da boš čul me, pobratim;
 če prideš bogat,
 pozdravljen, brat,
 če reven, te spet obogátim.“

Polnočnim strahovom nazdravlja mrak.
 Ti val si prorok; in moj korak
 obsenčil je tvoje pesmi glas,
 opasal ga je tvoj zlati pas,
 da sope nazaj v tvoje zlate okove.
 Udarja spomin ob strune, udarja,
 in preden bo videla rožna te zarja,
 se, val, ti moj jasni pozdrav odzove.

Odkrita beseda.

Odkodi temna gubica na sreči židani? Ta tvoja slava, ljubica, že nič kaj prida ni.	Rad vidim centifolijo oboževano te, ki vsi jo verno molijo — še rajši z mano te.
---	---

Aristides :

Vendar.

Saj vem, da je vse pri koncu,
 in ptič je solncu
 obrnil črno perot.
 Saj vem: iz samot,
 kjer cvetle so rože naju dveh,
 kjer srebrni val — naju smeh
 udušil je brez trepetanje
 v te lepe pomladnje sanje;
 saj vem: iz temot,
 ki vanje gre ena sama pot:
 najina pot,
 gre tih povratek s sklonjeno glavó,
 gre srce težko kot oblak,
 ki v plašča pretemnega temnem dnu

usodo nosi in žita mrak.
 Saj vem — pa vendar sta mehki roki
 le trepečoč se dotikali
 in srci, v ljubezni preširoki,
 v svoj plahi hram se umikali.
 Pa vendar si bolno zbledela,
 ko bil je čas,
 kot breza tam v kotu bela,
 ko v vodi zagleda svoj obraz.
 In vendar v koncu polja
 ozrla se v temno zatišje . . .
 A ni te bila volja
 in šla si više, više.

Iz predmestja.

Škoz prazne ceste se pomika starka,
 ogrnjena je v sivo pelerino,
 nad mestom kroži ptič kot črna barka,
 ne ve, kam nese veter na celino:
 ni ptič, ne starka, je le čas zaspan
 in lajnarjeva pesem v prazni dan.

J. Glaser:

Čez njive meglene.

Čez njive meglene gre kmetič, ustavi se sredi poljá, ustavi se z mislijo lepo in tiho se smehlja: „O polje, z ajdo pretkano, kam skrilo si včerajšnji kras, da trd in rjav kot meni je danes tvoj obraz? Vem, dihnila megla je vate, oropala te cvetóv, a dihnila s smrtjo je vate nebeški blagoslov.	Vem, dihnila megla je vate kot skrb, njena sestra, v me: razčrtala lice je moje, a moč vsejala v roké . . . In zdaj bomo želi, jemali: pognal je stotere kali, pognal nam stotere sadove je znoj pomladnih dni . . .“ In enkrat vse to še in lepo premisli sredi srcá in dalje gre kmetič čez polje in tiho se smehlja . . .
---	--